

1925-08-15

SENDER

J. O. Jacobsen

RECIPIENT

Frederik Poulsen

FACTS

Document type:

Letter

Language:

Danish

Recipient's location:

Copenhagen

Mentioned people:

Carl Jacobsen

Archive:

Ny Carlsbergfondets arkiv

TRANSCRIPTION

Den 10/8 1925

Hr. Forfatter, Dr. phil. Frederik Poulsen!

Da jeg i Dag i "Politikens" Kronik læste Deres af saa stor Beundring lysende, smukke Ord om Brygger Carl Jacobsen, fik jeg en uimodstaaelig Trang til at sende Dem et Par Ord, for at meddele Dem nogle Indtryk, jeg som Læge fik af denne virkelig storstilede Mand i hans allersidste Dage da han - mærkelig faamælt overfor de ikke mange, der talte med ham - skænkede mig stor Fortrolighed, fordi jeg, som han sagde, "ogsaa var Doktor Jacobsen" et Navn han kunde huske, medens han ellers havde ondt ved at erindre Navne og Personer, som flygtigt krydsede hans Vej i den senere Tid, da hans Hukommelse var begyndt at svækkes stærkt". Han bar sin Sygdom, Kræft i Blære og Blærehalskirtel, der medførte betydelige Smerter og Vandladningsbesvær, med den største Taalmodighed, og saa sin Skæbne i Møde som en Helt. Rolig og fattet gik han til den vanskelige Operation, klar over Risikoen ved det farlige Indgreb, der desværre ikke førte til noget, fordi Kræften fra Prostata havde bredt sig til Blærevæggen og det omgivende Væv, saa den ikke kunde fjernes. Og med lige saa beundringsværdig Styrke bar han de svære Lidelser efter Operationen da han fik en Ileus, som ikke kunde hæves og derfor maatte føre til Døden.

Han var ganske klar over, at hans Dage snart vilde være til Ende, men han frygtede ikke Døden. Jeg har sjældent set nogen se den i Møde med et saadant Heltemod som han, og jeg har jo i Fagets Medfør set mange Mennesker dø.

Desværre har jeg kun kendt Carl Jacobsen personlig i hans sidste Dage. Jeg havde aldrig talt med ham, før han blev indlagt paa Professor Jens Schous Klinik paa Martinsvej, hvor jeg den Gang var Assistent. Men hemmeligt havde jeg beundret denne storstilede Mand og hans Virke gennem mange Aar. Imidlertid havde jeg hørt, at han skulde være en meget overlegen og utilnærmelig Person, som ikke taalte nogensomhelst modsigelse, endsiges Kritik, og jeg nærmede

mig ham med Frygt og Bæven. Hvor overrasket blev jeg da ikke, da han afslørede sig som en let tilgængelig, elskværdig Mand, der gerne hørte andres Meninger og med Liv og Sjæl diskuterede med én paa Kunstens Omraade saa stor Undermaaler som den der skriver disse Linjer.

Gang paa Gang talte vi sammen om hans Plan med Spiret paa Frue Kirke, hvis Taarn vi kunde see fra Vinduet hans Værelse paa Kliniken, og det gjorde ikke mindste Skaar i hans Velvilje overfor mig, at jeg aldeles ikke

var enig med ham i hans Argumenter for Spirets Anbringelse. Ligesaa lidt følte han sig stødt over min aabenhjærtige Mening om forskellige af de Skulpturer, han havde skænket Byen.

I den korte Tid, jeg havde den Lykke at kende Carl Jacobsen, kom jeg til at beundre hans alsidige Viden og Kunnen, hans store store rene og rette Linjer, hans dybe Menneskelighed. Han saa saa uendelig sundt paa Livet som paa Døden, og han sagde ofte til mig, at han ikke brød sig om at leve den Dag, da han ikke havde usvækkede Kræfter til at arbejde - arbejde - og arbejde godt! og det havde han ikke længere syntes han. Derfor var det bedst for ham at dø nu.

Disse Yttringer af ham føjer sig saa nøje

til det Billede, De giver af den flittige, omhyggelige, taalmodige, arbejdsglade Mand, der fik udrettet det Utrolige, kunde sætte i System og skabe Liv og Fart og nyde det rene Skønne som han kunde glæde sig over de materielle Værdier, der affødtes af Arbejdet.

Jeg kunde tænke mig, at disse mine Indtryk af Carl Jacobsen i hans sidste Dage vilde interessere Dem. Men jeg vilde dog vist alligevel ikke have sendt Dem disse Linjer, hvis jeg ikke havde haft den Følelse, at jeg kendte Dem saa godt gennem Deres Forfatterskab, der har givet mig saa megen Berigelse og saa megen Glæde gennem Aarene. Jeg har levet mig ind i det gamle Delfi med Deres Bøger, i Hellas' Kunst og Litteratur, og jeg har fulgt Dem paa Deres Rejser, glædet mig over "Mors Dreng" og faaet megen sund Latter over Midasdøgnet.

Jeg er ikke helt sikker paa, at det ikke egentlig væsentligst var for at faa Lejlighed til at sige Dem Tak for Deres Bøger, at jeg har skrevet dette Brev. Maatte det ikke have trættet Dem for meget. Og vil De venligst tilgive mig, at jeg som en Fremmed er brudt ind hos Dem?

Deres ærbødigst taknemmelige

J. O. Jacobsen

til det Rige, du giver af din flit.
Lige, omhyggelige, taalensdige, arbesje.
glade Mand, du fik indtallet det utro
ligt, kunde walt i Gjeten og sløbe
Liv og Fant og syde det rene Skønne
som kan kunde glade sig over et mælt.
rikket Vardier, du afføder af Arbejdet.

Jeg kunde tænke mig, at disse minas
Sindstog af Cant facer om i ham selv
Dag, udelv, indtænksomme Dren. Men jo
vidt, og vist alligevel ikke kan vunde
Dun disse Løjne, hvis jeg ikke havde
haft den Kærlighed, at jeg kendte den
Sag godt gennem Dens Forfatter, som
du har givet mig via mig og Dens
og saa mig og glade gennem Aarsene.

Jeg kan leve mig ind i det gamle
Delfi med Dens Dage, i Helles
Kunnet af Litteratur, og is har født
Dens paa Dens Reger, gladet og
over "Mou Dren" og fandt omgænger
Sind Lætt over midt og siget.

Jeg er ikke helt sikker paa, at det
ikke egentlig var muligt for at
paa Lygthet til at se Dens Tale
for Dens Dage, at jeg har skrevet
det Dren.

Maatte det ikke have traktet Dren for
mig. Og det er en god Adgang,
at jeg som en fremmed er blevet indtænkt
Dren? Dens endelige Taknemmelige
J. O. Jacobsen

S. 168.

den 18 1901.

M.
Løjtnant, St. phil. Fr. Bøllum!

De er i Dage i Politikens "Kronik" Læst O.
nu og saa stor Beundring tynde, smittet
Og om Dage og Carl Jacobsen, fik jeg
en indmodent, Dren til at vurdere den
et for sig, for at med det Dren noget
Teg, jeg som Dage fik af Dens Vished
Kærlighed. Mand i ham allerede
Dage, da han - mærkeligt faamalt over
de ikke mange, du talte med ham - han
hede mig stor Fortrolighed, fordi jeg, som
han sagde, "og saa var, Doktor Jacobsen
et Navn, han kunde hvide, mistenke
eller havde ombt ved at erindre han
og og Bøllum, som fløjligt begynde
hans sig i den samme Tid, da hans
Kærlighed var begyndt at vandre
Staat."

Han kan sin Sjæle, Kraft i Blod og
Blanketaktet, du med første betydelige
Smertel og fandt to Dren og Bøllum, med
den sidste taalensdige, og saa sin
Kærlighed i Møde som en Helt. Bøllum og
fattet gik han til den saavelte Omsk.
Lion, Men over Bøllum ved det første

